

עין משפט
נר מצוה

עזר א מיי סיו מהל'
 ערכין הלכה טו:
 עז ב ג מיי סיד מהל'
 חובל ומזיק הל' י סמג
 עשין ע עוש'יע ייד סימן
 רמז ספ"ו כל ועוש'יע ח"מ
 ס"י חמד ספ"ו ג:
 עז ד מיי סיו מהל'
 תרומות הל' א ע"יד
 סימן שאל:

תוספות רי"ד

תניא ארי אלכור אסתר
למצי ורלא חסדא דר
לעבד לרביהו וזמתי ודי
לכבד לרביהו ואמר לנו חב
הוא ול אש יהיה עב
כרן פוסל מן התרומה
אמרנו לו ורלא מה א
יצר שלא לנו ורלא
לפרנס רשאי אפר לו
ומה אלא עבד כן שר
ואשת כן שרורה על
בעל הלא קן אובלין
בשרה הוא יצא אכל
בשרה הוא יצא חב
שכן פסלה מן התרומה
ומפסלה מן המדונה
א"ל ומי אפסדו לנו
פ"ה הוא אומר חב הוא
לו ש אש היה העבד כן
פוסל מן התרומה וגם
נטול ס"א (הטעם לו
הוא חסד) וזהו חסד
ואמר לרן מן התרומה
עבד כן שרור ור
ומה רבי א"ל ש
הוא עבד כן פוסל מן
התרומה פ"ה א"ר
הוא לו יצא לרר
פ"ה ש עבד כן שר
לעצן התרומה וכן
ש עבד כן חב אן חב
לאוס לא כפני אסתר
לו והלא אן רצה רבי
יכול למענן כפני חסד
א"ר חסד השלילה הוא
שום חב אן עשה
לו אסר לרן השכונ
על המדונה מן השכונ
על התרומה בפתותיו
יכול למענן כן חסד
א"ר חסד השלילה הוא
בעל לא א"ר חסד
השלילה הוא פוסל א"ר
התרומה בעל א"ר
ונמצא חסד אן ור
ור לרן חסד ופסל לר
ש"ה ור נמצא שכל
התרומה נמי יכול לפסול
התרומה בעל שביק
הוא ועקר אול לר
ומה אלא עבד כן שר
ואשת כן שרורה על
בעל הלא קן אובלין
ששליש קבל לו ונט
א"ר אכל פ"ה א
למפסלה כניא עמר
ואול למפסל כ"י
שליש שם אכל כן
הכא דאיהו רשע
מיטא דרבי רחמי
זכר לו רצא ב"ה ושמא
מזכיר ורבעה חט יר
השלילה א"ר חסד
לו הבעד ור שמוחר
שם צריך שיער לר
העבד שביק לר נמי
ועקר אול ורע
נמי השליש יכול לשחרר
הכל מקום שכל א"ר
א"ר יצא ש"ה שר
א"ר יצא ש"ה שר

יב:

וְלִמָּחָה לִיָּה הַקֹּדֶשׁ עַד הָאִדְרֵמָה ב'ו'. לַעֲמֹן עָשָׂה עִמִּי וְאִינִי וְכִי
יִחָא דְלֵא אִמֶּר לִיָּה הַקֹּדֶשׁ הִכִּי אֶעֱיֵר דְּרַבּוּ מִזֵּי אִמֶּר לִיָּה
מִשּׁוֹם דְּפִשְׁטִיט דְּהַקֹּדֶשׁ יִחָא לִיָּה שְׁלֵא יִמּוֹת עֲבָדוּ בְּרַעֲב:
פְּחוּת מִשּׁוֹה פְּרוּמָה. פִּי בְּקוּנְרַם דְּלִין הַקֹּדֶשׁ חֵל עַל פְּחוּת מִשּׁוֹה

פטרוס והקדש רבינו ילחם
 דמנן כההבז (כ"ב דף דה). חמש
 פטרוס חל לימני שש פטרוסות חל
 דלחן הקדש חל על פחות משוה פטרוס
 ואומר ר"י דהבא היינו טעמא שאין
 נדעמו של מקדש שיחול על פחות
 משוה פטרוס: **שבתו** ורפואתו
 יברו. שבתו היינו שבת קטנה וגדולה
 דהיינו מוק ויה"ה לער וינשח לרבו
 לרבנן דר' יהודה דלמרי כההובל
 (כ"ב דף סז). דיש לעבד נוסח ולא נקט
 לכו משל דלחן חזירוש שכן לרבו
 אבל בשבתו קמ"ל דלע"ג דשקיל
 הרב שבת דידיה לא מייחבז כמזוטתו
 דיכול הרב לומר לעבד עשה עמי
 ואינו זקן וה"ה דפרין כמקו שבתו
 פשיטא דה"ה פשיטא שבתו לרבו חף
 ע"פ שלא חיונו כיון דיכול הרב לומר
 לעבד עשה עמי כו' ולא הוה ל' לר'
 ויחנן למינקט קוטע די עבדו של
 חזירו אלל הוה ל' למימר כהדיא
 סיבול הרב לומר לעבד כו' אל כה
 להשמיענו דבר אחר ומשני דנקט
 קוטע די עבדו לנאמתיין חידוש שני
 דרפואתו לרבו דהיינו לער דקמא
 כרפא כדמסיק ר"ה"ה שיהא לעבדו
 כמו רפואתו שיהא לעלמא סה כשפסול
 לער כדי להרויח שזר רפואתו יחא
 לעלמא אבל לער קטיעת הדי פשיטא
 דלרבו ולחכי לא חני קו נבטח.
 ר"י: **שמע** מינה יר"ה ש"פ.
 וזה"ר ר' יוחנן היכי מוקי פלוגתיהו
 דרבנן ר' ורבנן דלעיל דלא מצי למימר
 דפלגי דמר אפר יכול ומ"ס אינו יכול
 כדמרין לעיל וזה דלחסיקין לעיל
 דלמר לא מנשה דייק כמזוטותין
 ובשני בצורת לא פסיק כו' א"כ לר"ע
 אינו יכול וי"ל דלע"ג דנשאר שנים
 יכול בשני בצורת אינו יכול דנשאר
 שנים ימלא מרחמים יותר כשיחזור
 על הפהמים תבשני בצורת:

על התרומה וכי תימרו
 ופסיל ליה שביק ליה

טמן רפואתו לעבד הוא שחבל בעצמו לא מייחב אי נמי דאי עבד
ליה סמא חריפא דפטור מן המותר כדאמרת (הא"ד):

שם היה עבר בזה פוסלו בן התרומה, ואם תאמר טפי הוה
 ליה למקטף לפי שאסורין בשפחה שדיין חף בעבד ישראל וי"ל
 לגדריהם קאמר לה דכתיב אדרבה הרי תאמרו צבת חורין:
השבתוני על המזונות. רבנן שפיעו לו ומה אם ירעה שלם
 לוטו רשאי היו סבורין הא דקאמר ר"מ שם היה
 עבד כהן פוסלו בן התרומה ליה חוב לו לפי שנתן לו הכר מזונות
 בריוח שבילי שיש תרומה הרבה להניסם ואם שיש מלאה צבילת
 תרומה ומאסה הכי מדברי ליה ומה אם ירעה שלם לוטו וקאמר לה
 ר"מ השבתינו על המזונות מה תשיבנו על התרומה שאפילו לא ירעה
 הכר לוטו שי חובה דמכל מקום מאלא העבד לקנות תרומה בזול וימר
 בן החולין וגם חולקין לו על הגורל (למחר (בתוס' דף כח):
 תרומה לעבד אע"פ שאין רבו עמו: **ורבי תימא** א"ר **בעי** ורבי
 מתרומה וי"ל דקסבר דלא חשיב ליה חובה מה שמקבלו זה כיון
 ה"פ אי בעי זריק ליה הלאו גיטא ספק קריו לו וספק קריו לע
 אי בעי שקיל אדרבה וזוי משיטלם ופסלי ליה תרומה ועדיין הוא
 בתרומה ואמ"ס: י"ל כוונתו שמה מכריז לפרטל ועימך

המביא גם פרק ראשון גימין

טולח ואוכל עושה ופורע. לא יעשה מחלה דפרוטות קמייתא קדשה לה
 ושבו אסור לו אלא ליה מחילה ואוכל ועושה פחות פחות משבו פרוטה
 ופורע דמפרש לקמיה. וקס"ד בשאין מעלה לו מזונות וקאמר דיכול
 להקדיש אלאם יכול לומר לו עשה עמי ואיני זקן: **לעצמה**. מזונות

מרווחין יותר מה שאין דרך בענין להאמרו: ולשכח עבדיה. בקורבן ברא: כחמות פחות משום פרוטה. עד שלא מתטרף הפרוטה יפרענה ללא חילי הקדש אפחות משום פרוטה. ה"ז מהספקא דרבא. דבמעלה על מזויות קאמר: דאי לא עברא מאן פלג ליה. שמתאר שאין עשין לו מה מאלל מה יוכל העבד הזה מי יעבדו ומי יזמן לו מזויות: אי אחרים בשלמא. הך לגעיל דקאמר רב דחל הקדש במעלה על מזויות קאמר ואין יכול הרב לומר לעבד עשה עמי ואני זקן: והא. דקאמר לא חילי הקדש בשמיא מעלה שפיר: אלא אי אחרים קאמרנא בנאשוי מעלה ואפילו הכי חילי הקדש דיכול הרב לומר לעבד עשה עמי ואני זקן: דאי לא עברא מאן פלג ליה. בתמיא מאן דכבי מילתיה: ט"ס. דליכא אמורא אחרתא דפליגי עליה דרב: וטוב שזכרנו ורפואטו לרבו. שזכרנו שזכרנו בטלתו כחלו וטע"פ שזכרנו לו דמי דר' רוחין אוחו כחלו הוא שומר קישויו דעדיין הוא ראי לך כשיעמוד חליו: ורפואטו. לקמיה פריך הא בעי למיתבא לרופא. הוא דרין לטוקו ועברו אלו טוקו לא אילעריך דהיטו דמי דר' ופשיטא דלרביה הוא דלפחותיה מן מקפיה ועברו נמי בכלל רפואטו דהכל הוא דמפרש לקמיה דהאי רפואטו גערא דסמא חריפא הוא וה"ה נמי לגערא המכה. ומדקאמר שזכרנו הוא וטוקו נון מן הגערא ש"מ יכול הרב כ"י. **הפדפס.** שהוא כרץ מפני חליו להוסיף על מזויותיו: ניוון. משמע מזויות חליו: **פרוסס.** היינו כל שער כרסו כגשון לעו קורנ"ר: **פשיטא.** דלרבו הוא אלא למאן ליהוי הרי מעשה דיו לרבו ואי לאשמועינן א"ע"פ שאינו זנו ולמימרא דיכול הרב כ"י נמא: וטוקו העבד ניוון מן הגערא ותו לא: דאמורא לפחות יומי. הדין לרופא

וסד"א לערן לא זאי: ליה רחמנא: קער. רבנן שנה הבא לירו
זוכה בו רבו כשורו וחמוריו: אמרנו לו למאי דרבנן, מפני שחוריו
הוא אינו קורבו רבי: ומה והלא אם ירצה שלא לזנוו רשאי. ומלא שמי
מפסידו שחמוריו כלום: אבל אשה חוב הוא לה. רבנן קאמר לה כלומר
בהיא דהאי מרדנא: מאי קאמר ליה ויתא קאמר לכו. כלומר
מפניהם שהשכים ומה עבד כן שבתה מה מנודה היא למת שחמורו
על המוות: השכסוני על הסמוות. שאני זני משלו: מה תשיבני על
הפרומם. שהרי כל זמן שלא שחמורו היה הויך ואוכל תרומה בכל מקום
בשביל רבו: וזי תיפא. ודא קבלת שמיין וזי אינה חוב דאי בני
מריה זריק ליה גיעתא בדשאות הריבוי בתוך ד' אמות: וספיל ליה
שהי משחמור הוא וזי אינה ראייה דלחיה שביק ליה מיד ולא ימיא
עמו למקום שיוכל לפסוקו צוריקה גט: ואזיל לעלמא. ואריל תרומה:
וחה

ה גיבא. וא"ת מה בכך מ"מ טוב הוא לו זה השחרור שפוטלו פילו אם לא יקבלו יכול רבו לפוטלו מהחומה בענין אחר אי נמי ויחסר התרומה ובשפחה ובצב חורין וטוב לו להיות משומר וכן ע"ד: **שביק** י"ה ויעריק ואו"י תל"טא. משמע דאי עריק אוכל תרומה וי"ל דלא שמיך שיטתו ויערל מאחר שבת:

מסורת הש"ס

(א) [חוספתא פ"א]
(ב) [ב"מ יט. א. ג] ש"ך
(ג) [וע' חוס' כ"ק
פ"ו ד"ה בעבד].

גליון הש"ס

תוד"ה שביק ליה וכו'
ליחוש שמא סברו. ע'
נהרין קדושין פ"ג דף
רס"ה ע"א:

הגהות הב"ח

(ב) תום ד"ה פולמוס ט'
החובל בעד ט':

לְעוֹי רַעֲשׁי

קונרדי"ר [קונרדי"ד].
ציוד, צרכים.